

om Mord. Mord hører dog virkelig ikke til de Forbrydelser, som fremtræde i meget forskellige Stikfælder; Mord har derimod sin bestemte identiske Stikfælse, som man godt kender igjen, og som uden Skade kan belægges med en mere bestemt Straf. Sa, det forekommer mig ikke at være sagt for Meget, naar man paaftaaer, at den almindelige Retsbevidsthed i Landet kræver, at Den, som med Overlæg, eller, som man kalder det, med koldt Blod, stiller et Medmenneske ved Livet, skal efter Loven og efter Dommen have sit Liv forbrudt, om han saa end senere af Samfundets Raade kan komme til at beholde det. Dette Sidste er jo naturligtvis noget ganske Andet, og naar det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Falleen) sagde, at Benaadningsretten var Noget, man ikke burde tye til, og naar han søgte at nedfætte denne i mine Tanter vigtige Retsudpøvelse ved atter at vise tilbage til den forløbne Tid, som vi alle ere enige om at forkaste, forekommer det mig, at dette er et Argument, som det ikke var værd at anføre.

At man i § 190 har skyet at udtale, at den eneste Straf efter Loven for Mord, det overlagte Drab, er Livsstraf og Livsstraf alene, er efter min Opfattelse ikke blot i sig selv uheldigt, men deri ligger uden Tvivl ogsaa for en Deel Skylden for, at man paa det andet Punkt i Drabsmaterien, som jeg ligeledes tillader mig at dvæle ved, nemlig i § 186, ganske har unbladt at nævne Livsstraf, idet man vel kan have fundet det nødvendigt, naar man ved Mord ikke gif videre end alternativt til Livsstraf, saa slet ikke at komme til Livsstraf, hvor der kun er Tale om almindeligt Manddrab. Jeg nægter ikke, at det forekommer mig noget vel stærkt, at der, naar Nogen, vel uden foregaaende Overveielse, men dog med bestemt Forsæt dræber en Anden, slet ikke skulde kunne idømmes Livsstraf. Lad dette endda gaae under almindelige Omstændigheder, men i alt Fald troer jeg, at der kan være særegne Omstændigheder, hvor det virkelig vilde være meget betænkeligt, om ikke Livsstraffen skulde kunne idømmes. Den gamle Sætning, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) forgangen med Føie kaldte stemmende med Folkets Retsbevidsthed, nemlig at der bør

bødes Liv for Liv, turde i alt Fald i visse Tilfælde nødigten fraviges. Den, der under et Indbrudsthyveri eller under et Landeveisoverfald, eller under Udøvelsen af et andet Hyveri forsætligten dræber, forekommer mig ikke ved Dom at burde kunne slippe med Tugt- hunsarbeide, selv om han ikke kan siges at have dræbt med Overlæg. Har han dræbt med Overlæg, gaaer han jo ind under den anden Bestemmelse, men, naar han ikke har dræbt med Overlæg, men dog forsætligt har dræbt, forekommer det mig, at Livsstraffen i alt Fald bør kunne idømmes; men, saaledes som Paragræphen nu foreligger, vilde denne Straf slet ikke her kunne komme til Anvendelse. Den høitæredede Justitsminister yttrede, saavidt jeg ellers hørte ret, at denne Slags Gjerninger jo vistnok altid vilde komme til at medføre Straf som for overlagt Drab, altsaa efter § 190. Dette troer jeg ikke var ganske rigtigt, navnlig troer jeg ikke, at Domstolene vilde kunne følge den Opfattelse af Begrebet Overlæg, der laa til Grund for disse Ytringer, at det nemlig skulde være tilstrækkeligt, at der var gaaet nogen Overveielse i Forveien. Jeg troer snarere, at der maatte en betydeligere foregaaende Overveielse til, for at Domstolene skulde kunne statuere, at Drabsgjerningen er fuldført med virkelig Overlæg i Lovens Forstand. Og det Tilfælde bliver jo da ogsaa altid tilbage, at saadanne Gjerninger, som jeg nævnte, udøves, uden at nogen Hensigt til derunder at begaae Drab er gaaet forud for samme, eller nogen Overveielse har været tilstede forinden selve det Dieblit, hvori Forsættet til Drabet fattedes og udførtes, navnlig naar en saadan Forbryder, for at naae det Maal, han efterstræber, eller for at undgaae Opdagelse og Anholdelse, finder det nødvendigt at gribe til det hderste Midde og da dræber. Jeg vilde ansee det for unaturligt, om en saadan Drabsmand, skjøndt han ikke vilde kunne siges at have dræbt med Overlæg, skulde slippe med at dømmes til Strafarbeide og ikke være hjemfalden til Livsstraffen, og jeg troer, at det ogsaa vilde være betænkeligt for Retsfikkerheden at indrette det saaledes. Naar det saa sjeldent hos os høres, at der ved betydelige natlige Indbrudsthyverier, betydelige Landeveisoverfald eller andre Høve-